

meghagyás tartalma.

Az elsőfokú bíróság 10. sorszámú végzésében az alperes igazolási kérelmét elutasította, a bírósági meghagyás elleni ellentmondását visszautasította.

Indokolásában megállapította, hogy a keresetlevél 2019. január 2-i kézbesítését követően 2019. március 5. napján bírósági meghagyást bocsátott ki, tekintettel arra, hogy az alperes írásbeli ellenkérelmet nem terjesztett elő. A bírósági meghagyás 2019. március 23. napján jogerőre emelkedett. Az alperes a 2. sorszámú végzést és a bírósági meghagyást is letöltötte, a vétlenséget nem valószínűsíti az, hogy az alperes alkalmazottja nem tájékoztatta az ügyvezetőt.

Kifejtette, hogy a cégnek elektronikus úton kell kézbesíteni, és a cég a küldemények átvételéről köteles gondoskodni. Mivel az alperes a mulasztás vétlenségét nem igazolta, a bíróság igazolási kérelmét elutasította.

Rögzítette továbbá, hogy a bírósági meghagyást 2019. március 6. napján kézbesítette az alperesnek, akinek ezt követően 15 nap állt rendelkezésére, hogy ellentmondását előterjessze. A 2019. április 30. napján érkezett ellentmondás elkésett, ezért azt visszautasította.

Az alperes a 10. sorszámú végzéssel szemben fellebbezést nyújtott be, melyben kérte a határozat megváltoztatását és, hogy a másodfokú bíróság az igazolási kérelemnek adjon helyt, a bíróság meghagyást helyezze hatályon kívül és tekintse úgy, mintha az ellentmondást határidőn belül teljesítette volna.

Indoklásában hivatkozott arra, hogy a végzés rendelkező része és indokolása nem egységes, ellentmondásokat tartalmaz, és nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság az igazolási kérelmet érdemben vizsgálta és elutasította, vagy elkésettség miatt visszautasította. A végzés indokolása hiányos és több tévedést is tartalmaz. Hivatkozott az igazolási kérelemben előadottakra, és arra, hogy a végzés tévesen jelöli meg a küldeményeket letöltő személyt az alperes alkalmazottjaként. Kifogásolta, hogy a bíróság nem értékelte, hogy 2018. december 11. napjáig postai úton tartotta vele a kapcsolatot, melyre tekintettel alappal gondolhatta azt, hogy az később is így történik majd. Elmulasztotta a bíróság értékelni, hogy a küldeményt ténylegesen megnyitó, letöltő személy mulasztása nem róható fel az alperesnek, ahogy azt sem vette figyelembe, hogy a 2018. év az elektronikus kapcsolattartás szempontjából átmeneti évnak tekinthető.

A felperes a fellebbezésre benyújtott észrevételében kérte a döntés helybenhagyását, mivel álláspontja szerint a végzés ellentmondást nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság megfelelően utasította el az alperesi igazolási kérelmet, annak érdemi vizsgálata mellett, és ennek következtében utasította vissza az elkésett ellentmondást. Irreleváns, hogy a küldeményeket ténylegesen letöltő személy milyen jogviszonyban áll az alperessel, az az alperes belügye, amely figyelmen kívül hagyása, mulasztását nem menti ki, a cégkapu kezelése az alperes saját érdekkörébe tartozó belső szervezeti döntés. A hatályos jogszabályok alapján az alperes elektronikus kapcsolattartásra kötelezett, ezért a bíróság szabályszerűen kézbesített számára ilyen módon. Az elektronikus kapcsolattartásról az alperes köteles gondoskodni, saját felróható magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat. Az alperes további érvei – így a korábbi postai kézbesítések, az átmeneti évre történt hivatkozás, és az alperes tudományos megítélése – a fenti jogszabályon megállapított hiányok következtében, illetve önmagukban is irrelevánsak.

A fellebbezés alaptalan.

A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 150. § (1) bekezdése alapján ha a fél vagy képviselője valamely határnapon önhibáján kívül nem jelent meg, vagy valamely határidőt önhibáján kívül mulasztott el, a mulasztás következményei – a (2) bekezdésben foglaltak kivételével – igazolással orvosolhatók.

A Pp. 151. § (2) bekezdése értelmében az igazolási kérelemben elő kell adni a mulasztás okát és azokat a körülményeket, amelyek a mulasztás vétlenségét valószínűvé teszik.

A Pp. 608. § (1) bekezdésének megfelelően az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény (E-ügyintézési tv.) alapján elektronikus úton történő kapcsolattartásra kötelezett minden beadványt kizárólag elektronikusan nyújthat be a bírósághoz, és a bíróság is elektronikusan kézbesít a részére.

Az E-ügyintézési tv. 9. § (1) bekezdése szerint a gazdálkodó szervezet elektronikus ügyintézésre köteles valamennyi, a törvényben meghatározott ügy tekintetében.

Az igazolási kérelemre vonatkozó szabályokból következően csak a véten, önhibán kívüli mulasztás orvosolható igazolási kérelemmel. A jelen ügyben az alperes által a mulasztás vétlenségére felhozott indokok még méltányos elbírálás esetén sem voltak alkalmasak az önhibán kívüli, véten mulasztás alátámasztására. Az alperesre a Pp. és az E-ügyintézési tv. alapján a kötelező elektronikus kapcsolattartás szabályai vonatkoztak, ennek megfelelően az elektronikus úton történt kézbesítés szabályszerű volt.

Az elsőfokú bíróság tehát helytállóan állapította meg, hogy valamennyi küldeménye, így elsőként a keresetlevél 2019. január 2-án, elektronikus úton, szabályszerűen kézbesítésre került. Az írásbeli ellenkérelem benyújtására nyitva álló határidő 2019. február 18. napján lejárt. A kibocsátott bírósági meghagyást az alperes ugyancsak szabályszerű kézbesítés útján, 2019. március 6-án átvette, tartalmát megismerhette.

A mulasztás kimentésére nem alkalmas azon körülmény, hogy az alperesi cégkaput olyan személy kezelte és töltötte le a bíróság küldeményeit, aki erről az alperes ügyvezetőjét, illetve egyéb személyeket nem értesített. Azt az alperes maga sem vitatta, hogy a cégkaput kezelő személy az alperes döntése alapján, tudtával és hozzájárulásával kezelte a cégkaput. A dokumentumokat letöltő személy hibás ügyintézése, megbízásának téves értelmezése nem teszi az alperesi mulasztást kimenthetővé, az csak az alperes és a letöltő természetes személy közötti esetleges felelősségi kérdésben bírhat relevanciával.

A bírói gyakorlat töretlen abban, hogy, a felek, jelen esetben az alperesi jogi személy munkaszervezési, ügyviteli hiányossága folytán bekövetkező mulasztás az önhibát, a késedelem vétlenségét kizárja, és méltányos elbírálás esetén sem alapozhatja meg a kimentést. Az ügyintézésében, ügykezelésében adódó hiányosság nem mentesíti az eljárásjogi szabályokban meghatározott határidő elmulasztásához fűződő jogkövetkezmények alól (BH1991. 214., BH2005. 85.).

Nincs jelentősége annak, hogy egy munkaszervezetten belül milyen munkáltatói előírások, utasítások hivatottak biztosítani a szervezetet terhelő feladatok megfelelő ellátását. Az ebben mutatkozó hibák, hiányosságok, személyes mulasztások, vagy a felek közötti utasítási, megbízási jogviszonyban mutatkozó hibák kizárólag a munkaszervezetten belüli felelősség megállapítására adnak alapot, de a jogi szervezet mulasztásának vétlenségét nem támasztják alá. Annak ugyancsak nincs érdemi kihatása a döntés helyességére, hogy a dokumentumokat letöltő személy milyen minőségben töltötte le, vette át a dokumentumokat, mivel azok átvételére nem vitatottan jogosult volt.

A kifejtettek alapján az igazolási kérelem méltányos elbírálása körében nem lehetett figyelembe venni, hogy a bírósági meghagyásban foglaltak mennyiben érintik az alperes tevékenységét, megítélését.

Az elsőfokú bíróság indokolásában nem foglalt állást az igazolási kérelem elkésett voltával kapcsolatosan, azt érdemben vizsgálta.

Mivel az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el az alperes igazolási kérelmét, ezért az elkésve előterjesztett ellentmondás visszautasításáról is helyesen rendelkezett.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 389. § utaló rendelkezése alapján alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről a másodfokú bíróság a Pp. 101. § (1) bekezdése, a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján döntött.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az alperes 30.000 forint illetéket az ellentmondása benyújtásával, míg 30.000 forint fellebbezési illetéket a fellebbezése benyújtásával egyidejűleg a Fővárosi Törvényszék számlájára befizetett. Mindkét illeték befizetése szükségtelen volt, figyelemmel arra, hogy a per tárgyánál fogva az illeték előzetes lerovása szükségtelen. Minderre tekintettel az alperes ezen illetékek visszaigénylésére jogosult az 1990. évi XCIII. törvény 80. § (1) bekezdés f) és i) pontja alapján.

Budapest, 2019. július 10.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró